

slaget en ny Paragraf, der angaar Skattens Fordeling mellem Stat og Kommune. Af Hensyn til, at det kongelige Teater ikke bør have en endnu mere privilegeret Stilling fremfor de københavnske Privatteatre, ønsker jeg, at Bestemmelsen om den 10 pCt. Stempelafgift af Entréindtægten skal blive fælles for de københavnske Privatteatre og det kongelige Teater. Derimod finder jeg det urimeligt, at Københavns Kommune skal have nogen Andel i denne Afgift. Hvis Lovforslaget gennemføres i den af mig ønskede Skikkelse, vil Københavns Kommune ikke tabe ved det, tværtimod. Den vil faa en mindre Indtægt, særlig ved Cirkusforestillinger, men dette Tab vil blive rigelig udlignet ved den foreslaaede Skat paa Beværtninger med Musik, af hvilken Skat Kommunen jo skulde have Tredieparten. Jeg tror, at Stempelskatten ogsaa for det kgl. Teater, om end i ringere Grad end for de københavnske Privatteatre, vil have et mindre Teaterbesøg til Følge, saaledes at det kgl. Teater ikke vil kunne nøjes med sit tidligere Statstilskud, og saaledes at Staten vil tabe paa den ene Bø, hvad den tjener paa den anden; men dette vil jo til syvende og sidst blive en ren Posteringssag.

Endvidere foreslaar jeg, at Statskassen kun skal have Halvdelen af det Beløb, der kommer ind ved Teatrenes 10 pCt. Stempelafgift. Baade herved og ved, at Koncerter og Teaterforestillinger i Provinsen efter mit Forslag ikke skulde betale Statskat, ville Statens Indtægter forringes noget i Sammenligning med det, Lovforslaget tilsigter. Men en delvis om ikke fuldstændig Erstatning vil man faa ved Forslaget om, at Københavns Kommune ikke faar Andel i det kongelige Teaters Afgift, og Forslaget om at udvide Skattens Rammer til at omfatte ogsaa de Restaurationer, hvor der foredrages Musik. Af den i Henhold til § 1. 3die Stykke, opkrævede Afgift skulde to Trediedele tilfalde Statskassen, en Trediedel Kommunen.

Endelig har jeg stillet Forslag om, at Loven først træder i Kraft den 1. Juni 1912. Det er sket for at værne de saakaldte Entreprenører, der eje eller drive Teatre eller Forlystelsesanstalter, mod den Ubillighed, det vilde være ikke at give dem en passende Frist til at foretage de Ændringer i deres Dispositioner, som denne nye og for kort Tid siden ganske uventede Skat absolut vil tvinge dem til.

Som jeg har fremhævet i min Mindretalsbetænkning, vilde jeg have ønsket, at Lovforslagets Behandling i dette høje Ting var bleven afsluttet med en Opfordring til

Regeringen om inden næste Rigsdagssamling at lade Sagen være Genstand for en mere indgaaende Undersøgelse, thi Stoffet synes mig lidet gennemarbejdet. Jeg har imidlertid anset det for rigtigst at angive Hovedlinierne for en Ordning, der baade vil tilfredsstille Statskassens Tarv og — ved en efter min Overbevisning retfærdigere Fordeling — vil lægge Skatten der, hvor Skatten kan bæres, uden at kunstneriske Værdier gaa til Spilde.

Wenzel Neergaard: Efter denne meget lange og indgaaende Tale af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) skal jeg indskrænke mig til at gøre nogle ganske faa Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag. Jeg vil da begynde med at sige, at al den Tale om denne Skat som en Kulturskat forekommer mig meget overdreven og ikke ganske fri for at være affekteret. Det er min Overbevisning, at et Skattelovforslag som dette i den store almindelige Befolkning — jeg undtager her Hovedstaden — vil blive modtaget med Sympati og Forstaaelse.

Med Hensyn til Enkelthederne i Forslaget kan jeg ganske henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte, den Gang det forelaa til første Behandling her i Tinget. Jeg gjorde den Gang nogle Indvendinger, som navnlig gik ud paa, at det vilde være heldigt, om man kunde trække en Grænse mellem det, man maatte betegne som god Kunst, og det, som maatte betegnes som Gøgl, og i Beskatningen af disse forskellige Præstationer og Ydelser kunde gøre nogen Forskel. Ligeledes var jeg af den Mening, at en Stempelskat paa Billetter vilde være at foretrække, i hvert Fald for Teatrenes Vedkommende, fremfor den Form, den højtærede Finansminister har foreslaaet, ligesom jeg mente, at en eventuel Nedsættelse af Afgiften for de egentlige Teatres Vedkommende burde remplaceres ved, at man under denne Beskatning inddrog flere af de offentlige Forlystelsessteder, som der i det foreliggende Forslag ikke er tænkt paa. Alle disse Tanker, som jeg som sagt udtalte under Sagens første Behandling, finder jeg i Virkeligheden have fundet et meget godt Udtryk i det Forslag, det ærede Medlem, der sidst talte, har fremsat. Jeg vil dog ikke i Øjeblikket binde mig til Enkelthederne i dette, og det er sikkert heller ikke nødvendigt paa dette Tidspunkt af Behandlingen, da jeg gaar ud fra, at dette Ændringsforslag bliver taget tilbage.

Men jeg skal slutte disse korte Bemærkninger med en Henstilling til Finans-